

Μόλις τ' άκουσα αυτά, έφράξα. Ζητούσε να πιστοποιήσω έγώ ο ίδιος πως έφυγα από τον κύρσο για να μη ένοχοποιηθώ ίσως ο ίδιος αν δεν ξαναπαρώ στο κόσμο, αν δεν ξαναγραφίσω πίσω... Θαέ μου ! Τι σκοπεύει να με πάρη ; Έκρυφα εν τούτοις την άργή μου και έδέχθηκα. Τι μπορούσα να κάμω ; Ήμουν στη διά θεού του μέσα στον μουτηρωόδη αυτόν κύρσο και δεν έχρειάζοντο αντίλογισ.

Ο Παντοδύναμος να με βοηθήση να δραπετεύσω... Άντελήφθη όμως, ως φαίνεται, τη ταραχή μου και μου εξήγησεν ότι τα ταχυδρομεία δεν λειτουργούν καλώς και ότι θα φροντίση να σταλή κάθε έπιστολή στο καιρό της. Μου σύστησε άκόμα να γράψω την τρίτην έπιστολή έτσι, ώστε να φαίνεται πως την συνέταξα εύρισκόμενος στη Βι-

στρ'τσα, άναχωρήσας δήθεν του κύρσου. Τόν ρώτησα τί ήμερομηνίας να βάλω στης έπιστολής. Έκαμε τους ύπολογισμούς του και μου άπάντησε :

— Στη πρώτη βάλε 'Ιουνίου 12, στη δεύτερη 'Ιουνίου 19 και στη τρίτη 'Ιουνίου 29.

Έκαμα όπως μου έλεπε, της έγραψα και του της έδωσα. Και τώρα πειά γνωρίζω τι με περιμένει. Γνωρίζω ως ποτέ θα ζήσω. Μέχρι της 29ης 'Ιουνίου δεν θα υπάρχει ίσως. Ο Θεός να με βοηθήση ! 23 Μαΐου. — Υπάρχει έλλειψη να δραπετεύσω ή να σταλή έπίσημοις στο Λονδίνο να ρθούν να με σώσουν ; Κάτω στην αυλή έχει κατασκοπήσει μία συμμορία Άθιγγάνων. Τους φάναξα ψηλά από το παράθυρο, μα δεν κατάλαβα τη γλώσσά τους. Μούδειξαν όμως σ'βας και ύπακοή. Έκάθησα κι' έγραψα άμέσως δύο έπιστολάς. Μία στον κ. Χώκινς και τον παρακαλώ να έπικοινωνήση άμέσως με την άρραβωνιαστική μου, τη Μίνα. Τίποτε άλλο. Την άλλη στη Μίνα μου. Της συνιστώ να φροντίσουν ν' απέλθω τ'ο ταχύτερον του κύρσου. Δεν της γράφω όμως για τα φρικαλέα πράγματα που έξερω. Θα πέθαινε από τρόμο αν τα μάθαινε ! Της γράφω έννοείται στενογραφικώς, ώστε κι' αν πέσουν τα γράμμάτια μου στα χέρια του κόμητος να μη μπορέση να τα διαβάση. Έκλεισα τα γράμματα σε φακέλλους και τάρριξα στους Τσιγγάνους άπ' το παράθυρο.

Έπερνε να βραδιάζω... Σε λίγο εισήλθεν ο κόμης. Κρατούσε τα δυό γράμμάτια μου στα χέρια του και μου έλεπε με φωνή ήρεμη :

— Οι Τσιγγάνοι μούδωκαν αυτά έδώ, για τα όποια θα φροντίσω. Τό ένα είναι από σας προς τον φίλον μας, τον κ. Χώκινς και τό άλλο τ'ο στέλνω. Τό άλλο (άνοιξε συγχρόνως τ'ο φακέλλο, είδε τη στενογραφία και τα μάτια του άστραψιν από μοχηρία), τό άλλο, συνεχισε, δεν ήμπορώ να τό διαβάσω. Είναι ποταπόν πράγμα, είναι ύβρις προς την φίλιαν και την φιλοξενίαν και δεν μπορεί να μάς ενδιαφέρει... Συγχρόνως τ'ο πλησίωσε στη φλόγα του λυχναριού και τό έκαψε, παρέλαβε κατόπιν την προς τον κ. Χώκινς έπιστολήν μου και έξήλθε. Τόν άκουσα να κλειδώνη τη πόρτα. Σηκώθηκα άμέσως για να βεβαιωθώ. Με είχε κλειδώσει πραγματικώς.

Άπηυδημένος πλέον, χωρίς έλπίδα σωτηρίας, εξητηκλήμενος κυριολεκτικώς ριχτήκα σε μία πολυθρόνα και μ' έπίησ ο ύπνος. Θά κοιμώμουν μα δέν ύπνε, όταν ξύπνησα άποτόμως. Ο κόμης είχε ξαναγραφίσει. Φαινόταν εύχαριστημένος και μου μίλησε μ' έγκαρδιότητα :

— Κοιμώσατε φίλε μου ; Θά είσθε ίσως κουρασμένος. Πηγαίνετε τότε στο κρεβάτι σας. Έκεί είναι τό πεύδ ασφαλές και ήσυχο ύπνος. Δεν θα έχω την εύχαρίστηση να μιλήσω άπόψιν μαζί σας. Έχω πολλές άσχαλλίας και σας συνιστώ να πάτε να κοιμηθήτε.

Έπήγα πράγματι στο κοιτώνά μου και άπηυδημένος, καθώς ήμουν, κοιμήθηκα βαθειά, αλλά και ήσυχα...

31 Μαΐου. — Μόλις ξύπνησα σήμερα τό πρωί σκέφθηκα να πάρω άπ' τη βαλίτσα μου χαρτί και φακέλλους για να ξαναγράψω στους δικούς μου σε πρώτη περιστασι. Άλλη όμως έκαλήξισ μ' έπεριμενε πάλιν. Η βαλίτσα μου είχε λεηλατηθή ! Δεν μου είχαν άφήσει ούτε φυλλαράκι χαρτιού, μου πήραν και τον όδηγο που είχα για να τον συμβουλευθώ και να ξαναγραφίσω στο Λονδίνο, έπιστολάς και σημειώσεις ! (' ακολουθεί)

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Α Π Ο Τ Ο "ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ..

Έβδομητάθυρον κλουβίν ήτον εις την αυλήν μου, άδόνιν ειχεν τό κλουβίν ήμερον έδικόν μου γλυκόβαλον, πανέμορφον κι' ώραίον φουμισμένον και μετά μ'έρας και καιρούς έχουμιας τ' άδόνιν, και πίας' τό άλλος κυνηγός, γλυκοκαταφιλεί τό κι' όνταν διαβώ π την ριμνιν του κι' από την γειτονιάν του κι' άκούσω τό και κλειδεί, τό μέλι μου ρομάζου, μαραίνεται ή καρδιά μου. ύπομονήν δεν έχω, ώς να τ'ο στρέψω'ς τό κλουβίν, ώς ήτον μαθημένο (Συλλογή Βάγερ)

ΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΘΗΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΩΝ

Άν έπιχειρούσε κανείς να συγκυρώση σήμεραν όλες της παράδοξες και ιδιότροπες διαθήκες που έχουν γίνει σ' όλο τό κόσμο, κατά καιρούς, θα έγμίσε μ' αυτές όλόκληρος τόμους. Ο άνθρωπος κατορθώνει και παίξη εις βάρος των κληρονόμων του και μετά θάνατον, χωρίς στη διαθήκη. Τους πληρώνει για τας πράξεις των, τους εκδικείται, τους τιμωρεί.

Από μίαν συλλογήν διαθηκών διαφόρων ιδιοτροπίων μακαριτίδων, δημοσιεύομεν σήμεραν τας κατωτέρω χαρακτηριστικάς.

Κατί τό 1888 άπέθανε στο Chálons-sur-Marne της Γαλλίας κάποιος άγροφύλαξ, ό οποίος δεν είχε άλλη περιουσία από μερικά βαρέλια οίνου. Η διαθήκη την όποιαν άφησε ήταν λιγύλογη, αλλά και πολύ ιδιότροπη.

Κληροδοτώ, έγραφε, εις τους μέλλοντας να συνοδεύσουν τό νεκρό μου από μια όκά κρασί στους άνδρας και από δώδεκα (12) στις γυναίκες. Επίσης προσφέρω από τρεις όκάδες κρασί σ' εκείνους που θα ψάλλουν στη κηδεία μου, όμ πένθημα τροπάρια, αλλά.. τη Μαρσαλιότητα ! Κωδίκιλλος. — Τα δάκρυα στη κηδεία μου δεν είναι έπιγορευτικά, είτε ψεύτικα είτε άληθινά. Έξαιρετικώς έπιτρέπω να κλάψουν θερμώς, ό παπουτσήσ μου Χ... και ό γειτονικός μου φούφναρης, στους όποιους χρωστώ τό μαλλιοκέφαλά μου.

Ένας άλλος ιδιότροπος που πέθανε πρό 60 ετών στην Άγγλία και είχε 250 χιλιάδων λιρών περιουσία, άφησε διαθήκη με την έντολή ν' άνοιχθή μετά δύο χρόνια από τό θάνατό του. Όταν πέθανε τα δυό αυτά χρόνια, άνοιξαν τό φακέλλο, αλλά βρήκαν από μέσα άλλον φακέλλο με την σημείασι : «Ν' άνοιχθή τό επόμενο έτος». Πέρασε τέλος κι' αυτός ο χρόνος, άνοιξαν πάλιν τον φακέλλο, αλλά βρήκαν και τρίτον με την ίδια σημείασι !

Τό ίδιο έγινετο επί 6 άκόμη έτη. Τέλος άνοιχθήκε ή διαθήκη, αλλά και σ' αυτή τη περίπτωση οι δυστυχημένοι οι κληρονόμοι τα βρήκαν μιστούνια. Ο μακαριτής έγραφε : Καταλείπω στους κληρονόμους μου την έκ 250 χιλ. λιρών περιουσία μου, ή όποια θα διανεμηθή σ' αυτούς μετά 20 έτη ! Τά'εν τ'ο μεταξύ εισοδήματα έκ της περιουσίας μου αυτής θα περιερχονται εις τους κληρονόμους μου μόνον εάν σεβασθούν αυτοί και εκπληρώσουν τας έξης θελήσεις και έπιθυμίας μου : Ο άδελφός μου Π... θα φορή διαρκώς καθ' όλην την έικοσαετιάν τό σκληρό μου καπέλλο, τό όποιον επί 10 συνεχή έτη ύπήρξε τό προσφιλέσ μου κάλυμα ! Ο άνεπιός μου Μ... κατά τας Κυριακάς και λοιπάς επίσημους έορτάς θα φορή την ρεντινόκατα μου, έκείνην την μπλέ, ή όποια πρό μιάς έξουστιας μ' έβοήθησε στον πρώτό μου έρωτα ! Ο άνεπιός μου Κ., έκ σεβασμού προς τας συνήθειάς μου, θ' άφήση γένειον και δεν θά κόπητ τα μαλλιά του παρα μία φορά κάθε όκτώ μήνας, όπως κι' έγώ έκαμνα. Έν περιπτώσει άθετήσεως των όρων αυτών, οι κληρονόμοι μου άποξενούνται παντός δικαιώματος και ή περιουσία μου και ή επικρασία της θα περιερχονται στους φίλους μου δικηγότου Κ. και λιτρών Κ., τους όποιους και διορίζω έπιτηρητούς και έκτελεστάς της διαθήκης μου.

Πρωτοφανούς έξυπνάδας αλλά και σκληρότητος ύπήρξε και ή διαθήκη της έν Πιτοβούργω των Ήνωμ. Πολιτειών άποθανούσης διδος Κούμικ. Η Κούμικ ειχεν έρωτευθή, όταν ήτο νέα, με τον Κάρολον Μύλλερ, δικηγόρον Ένω όμως τό 'ειδίλλον διαρκοΰσεν, ό Μύλλερ έγινε έξαρνα άφαντος. Είχε μεταβή άπλούστατα στην Ν. Υόρκη, όπου και έννεμφευθη με κάποια νέα μικρής περιουσίας.

Η άτυχής Κούμικ, μόλις τό έληθοσφορήσ αυτό, έβουδθη σε μεγάλο πένθος. Μετά μερικά έτη όμως, μία μεγάλη εύτυγία την έπεριέμενε. Έκκληρονόμησε κάποια θεία της, ή όποια της άφνε 2.500.000 δολλάρια !

Η τεραστία αυτή κληρονομία δεν έλαξε την Κούμικ νι λησπονήση την άγάπη της, αλλά και τό μισός της κατα τού Μύλλερ. Και όταν άπέθανε, άφνε γενικό κληρονόμο της έκ 2.500.000 δολλαριων περιουσίας της τόν άπιστον αυτόν Μύλλερ, υπό τον όρον όμως να χωρίση με τη γυναίκα πούχε πάρει στη Ν. Υόρκη.

Ο διοικητής Μύλλερ τα βρήκε, φυσικά, σκουρα. Είχε παιδιά και έδυσκολεύετο να προβή σ' ένα τέτοιο διάβημα. Ήτο όμως και πτωχός και τό δολλάρια της μακαριτίσας Κούμικχ τον έγοητευαν. Τέλος από τη δύσκολη θεσί τον έβγαλε ή ίδια ή γυναίκα του. Τού έπρότεινε να χωρίσουν πράγματι και νι μοιρασθούν την κληρονομία της Κούμικχ, όπως και έγινετο ! Ο ΠΤΩΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

